

एतदेवाह नैवेति तस्यात्मरतेः कृतेन कर्मणा अर्थः प्रयोजनं नास्ति स्वर्गादौ लिप्साभावात् मोक्षस्य चाक्रियासाध्यत्वात् नास्य कृतः कृतेनेति श्रुतेः अकृतो मोक्षः कृतेन कर्मणानास्तीति श्रुत्यर्थः अकृतेन विरुद्धकर्मणा
पि अर्थो नरकादिरस्य नास्ति अत्र कृताकृतशब्दौ मित्रा मित्रपदवत् परस्परविरुद्धार्थवाचितया पुण्यपापवचनौ येतु अकृतेनेति भावे निष्ठानित्याकरणात् गृहीतत्वरूपो वा प्रत्यवायप्राप्तिरूपो वा कश्चनार्थो विदुषो ना
स्तीति व्याचक्षते तेषामप्यभावात् भावोत्पत्तेरनभ्युपगमान्नित्यानां कालेयदन्यदविहितं क्रियेत तत एव प्रत्यवायोत्पादो वक्तव्य इति घटकुट्यां प्रभातवृत्तांत आपद्यते अत्रोपपत्तिमाह नचेति चोहेतौ यस्मात् आत्म
रतेः सर्वभूतेषु चेतनाचेतनेषु उत्तममध्यमाधमेषु कश्चिदपि अर्थव्यपाश्रयः सुखभोगात्मकप्रयोजनाभिसंबंधो नास्ति आत्मरतित्वादेव निष्कामत्वाद्धिदुषापुण्यपापफलसंबंधो नास्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥ यस्मान्नि
ष्कामस्य कर्मलेपो नास्ति तस्मात्त्वमपि असक्तः फलासक्तिशून्यः सततं सर्वदा कार्यं अवश्यकर्तव्यं कर्मनित्यनैमित्तिकं समाचर हियस्मात् असक्तः कर्माचरन् परं मोक्षं सत्त्वशुद्धिद्वारेणामोति ॥ १९ ॥ अत्र शिष्टा
चारं प्रमाणयति कर्मणेति कर्मणैव सहसंसिद्धिश्च वणादिसाध्यां ज्ञाननिष्ठांगुं आस्थिताः प्रवृत्ताः जनकादयस्त्वादृशाः क्षत्रियाः न तु संन्यासेन ननु शुद्धचित्तस्य ममनास्तिकर्मापेक्षेत्याशंक्याह लोकेति लोकस्य सं
ग्रहः स्वधर्मप्रवर्तनं ननु स्वप्रयोजनाभावेऽपि केवलं लोकसंग्रहार्थं चेत्कर्मकर्तव्यं तदा विदुषां ब्राह्मणानामपि संन्यासो न स्यात् यतीनेव संन्यासधर्मान्ग्राहयितुं तेषां संन्यास इति चेत् अर्जुनेऽपि न तद्वद्वारितमस्ति न

नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ॥ न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ॥ १८ ॥ तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ॥ असक्तो त्याचरन् कर्म परमाप्नो
ति पूरुषः ॥ १९ ॥ कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ॥ लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन् कर्तुमर्हसि ॥ २० ॥ यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ॥ स यत्प्रमाणं
कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ २१ ॥ न मे पार्थास्तिकर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किंचन ॥ नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त्तएव च कर्मणि ॥ २२ ॥ यदित्यहं न वर्त्तयं जातु कर्मण्यतद्रितः
मम वर्त्मानुवर्त्तते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ २३ ॥ उत्सीदयुरि मे लोकान कुर्यां कर्मचेदहं ॥ संकरस्य च कर्त्ता स्यामुपहन्यामि माः प्रजाः ॥ २४ ॥ सक्ताः कर्मण्यविद्वां
सो यथा कुर्वन्ति भारत ॥ कुर्याद्विद्वांस्तथा सक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहं ॥ २५ ॥

नुक्षत्रियस्य संन्यासे धिकारो नास्तीति चेत् लिङ्गधारणे धिकाराभावेऽपि भरतः कृष्णभादिवद्विषेपकर्मत्यागमात्रे धिकारात् वार्त्तिके सर्वाधिकारविच्छेदिज्ञानं चेदभ्युपेयते कुतो धिकारनियमो व्युत्थाने क्रियते बला
दिति विद्वत्संन्यासे क्षत्रियादेरपि अधिकारस्य साधितत्वात् अतो लोकसंग्रहो न मुख्यं कर्मप्रयोजनमिति चेत् सत्यं न मे पार्थास्तिकर्तव्यमिति स्वदृष्टान्तेनाधिकारिकत्वादर्जुन एवैव नियोज्यते न क्षत्रियमात्रमिति तु प्यतु भ
वान् ॥ २० ॥ २१ ॥ कर्मणिवर्त्ते एव अहं कर्म करोम्येवेत्यर्थः ॥ २२ ॥ यद्यहं कर्मणि न वर्त्तयं तर्हि मनुष्याः ममैव वर्त्मानुवर्त्तते अनुवर्त्तेरन् कर्म न कुर्वीरन्नित्यर्थः अतद्रितोऽनलसः सर्वशः सर्वप्रकारैः ॥ २३ ॥
ततश्च किमित्यत आह उत्सीदयुरिति यद्यदाचरतीत्यादेरपरा योजना न केवलं लोकसंग्रहं पश्यन् कर्तुमर्हसि अपितु श्रेष्ठाचारत्वादपीत्याह यद्यदिति तथा च मम श्रेष्ठस्य यादृश आचारस्तदादृश एव मदनुवर्त्तिना त्व
यानुष्ठेयः न स्वातंत्र्येणान्यइत्यर्थः कीदृशस्तवाचारो यो मयानुवर्त्तनीय इत्याकांक्षायां न मे पार्थेत्यादिभिस्त्रिभिः श्लोकैस्तत्पदार्थानामिति मधुसूदनश्रीपादाः ॥ २४ ॥ यदि मादृश एव त्वंकृतार्थो सितथापि परानुग्रहा
र्थं कर्माणि कुर्वित्याह सक्ता इति कर्मणिकर्मफले कुर्वन्ति कर्माणीति शेषः असक्त इति छेदः ॥ २५ ॥